

ERROMESAREN HIRU KANTU

Idoia Udabe
Usurbil, 16 urte

*Mixioetatik itzuleran
hil zitzaigun osaba
Julianentzat*

I.-PROMETEORENA:

Pisu astuneko motxila bizkar gainean hartu,
gainezka egin arte ilusioz toperaino bete,
eta irribarrea aurpegitik ezabatu gabe
ekin zenion bideari, ozeano urdina zeharkatuz.

Haurtxoen begirada tristeak bultzaturik agian
bilakatu zinen jainko jeloskorren begirada
zorrotzaren itzalpean
itzaleko, asetuen munduari sua lapurtu
eta bentzutuen etxera argia garraiatzen saiatze-
ko.

Oinazearen menpe zeudenen oihua deiadar zi-
tzaizun,
zure bihotz zabalean hunkipenak oherik izan
zezan,
urrikalpena sendo zedin, gogo berpiztu, inda-
rra bermatu,
ahulenen irribarreak ere zerurik izan zezan, izan
zezan zertaz elikatu.

Berdintasuna, argia, zoriona, maitasuna...
Jainko beltzak bidalitako arranoaren hegaldi
orok
samina dakar, ordea, atzaparretan gorderik,
gaitzaren euria hedatuz. Zu heriotzaren kresalaz
blaituz.

Eta azken urdin infinitoa zeharkatzean zure
begiak
heriotzean itxi zenituen, min isilaren ikur, leku-
ko.
Agur goiztiar mingarria damaizut, leialtasunez
eihoa, eta agintzen
berriro besarkatu arte izango zaitudala bihotze-
ko.

II.-ATLASENA

“Burrukaren erdian ilunpetan etsita”, zioen poe-
tak
eta, hainbatetan ilunpeak etsi bazintuen ere,
ez zenion uko egin, burrukaren erdian,
mundua bizkarrean hartu eta salbaziorako bide-
ari.

Denbora ez da alferrik igarotzen eta
egunero berriztatuz begien kliskada dirauten
xede xume ttipiak,
itsasoaz haraindi bultzatu zintuen helburu nagu-
sia
ipar ifarra bailitzan han goian beti,

gauaren bular beltza pizten zuen argi.
Inoiz ez zenidan esan noraino zenituen
adierazpenik behar ez duten hitz haundiak
bihotzean grabaturik,
noraino egin zenituen zure arimaren haragi,
bizkarra zartatua izan arren hainbeste arduraz
eta zartatuak eskuak hainbeste leuntzeagatik
mina,
hainbeste laztantzeagatik goi-lautada pobreeta-
ko haurrak.
Orain, bertso hau eskaintzen dizudanean,

zamak eraman bazintuen ere, ez zintuela
gutziz bentzutu deiadarkatu nahi dut. Saiatzen
ez dena
dela lehia honetan galtzaile bakarra eta zu beza-
lakoen begietan
betiko iraungo duela hasierako irrits handiaren
distirak.

III.-SISIFORENA:

Gaua da. Gaez nago eta zuri diotsut:
Noraino zaigu gizon-emakumeoi zu bezalakoen
abesti utopikoaren melodia ahanztea zilegi?
Noraino egin diezaiokegu aldatz gora ekitera
bultzatu zintuenari muzin?

Nik, bederen, doinu horren epeltasunean egin
nahi dut
itxaropenen muino infinitora,

ametsen norabidea galdu gabe, salbamen-zama-
ren
gurutzea nire besoekin gorantz, arrastaka, arras-
taka.

Ez zait inporta beti harrapatzeaz gelditzen bazait
ere
muinoaren gailurrean suposatzen den arrosa
zuria;
ez zait inporta munduak maldan beheara irrist
egiten badit
eta jauzian zanpatzen badizkit haraneko bitxilo-
re xumeak.

Badakit bidaiarako jaiok garela eta bidaiatzea
dela
askotan bidaiaren xedea, esperantza ttipi bat
gure
erromes-makilaren muturrean dirdirka: non-
bait, Jauna,
nonbait, badakit, seguruenik bidaikide izango
zaitudala.